

Mijne Heren Directeuren en Curatoren, Mevrouw en mijne Heren Hoogleraren, Lectoren en Privaat-docenten, Dames en Heren Studenten, en allen die door uwe tegenwoordigheid blijk geeft van uwe belangstelling in onze Universiteit, zeer geachte en zeer gewenste toehoorders.

Den 14en Mei 1948 werd in Tel-Aviv door den voorlopigen staatsraad de proclamatie uitgevaardigd waarbij, tegelijk met de beëindiging van het Britse mandaat over Palestina, de oprichting werd afgekondigd van den staat Israëï; welke staat bijna een jaar later, op den 11en Mei 1949 door de Assemblée werd toegelaten als lid van de U. N. O.

Een hoogst merkwaardige gebeurtenis, waarmee na vele eeuwen van *galoet*, van ballingschap, door de Joden weer een eigen zelfstandig volksbestaan verkregen werd in het land, dat God eens, in lang vervlogen tijden, aan hun voorvaderen had beloofd.

Daaraan was nogal een en ander voorafgegaan. Reeds in 1882 was na de verschrikkelijke pogroms in Rusland bij de fel geplaagde Joden het denkbeeld gerezen om in Palestina weer een nationaal tehuis te zoeken; bij de massa-emigratie welke toen uit Rusland en andere streken van Oost-Europa plaats had en waarbij de meesten zich naar het Westen wendden, naar de Verenigde Staten van Noord-Amerika, waren er ook een aantal die zich als pioniers in het Heilige Land vestigden en in dat destijds achterlijke en verwaarloosde gebied een nieuwe economie begonnen op te bouwen ¹⁾. Deze eerste *alijah*, deze eerste immigratiegolf in Palestina, werd in den loop der tijden door verscheidene andere gevolgd, vooral onder invloed van het Zionisme, waarvan Theodor Herzl de bezielde en be-